

Samling af Afgørelser

KENDELSE AFSAGT AF PERSONALERETTENS PRÆSIDENT
16. november 2011

Sag F-61/11 R

Daniele Possanzini
mod

**Det Europæiske Agentur for Forvaltning af det Operative Samarbejde ved de Ydre Grænser i
medlemsstaterne af Den Europæiske Union (Frontex)**

»Personalesag — særlige rettergangsformer — begæring om udsættelse af gennemførelsen —
afvisning af hovedsagen — interesseafvejning«

Angående: Søgsmål anlagt i henhold til artikel 278 TEUF og artikel 157 EA samt artikel 279 TEUF, som finder anvendelse på Euratom-traktaten i henhold til denne traktats artikel 106A, hvorunder Daniele Possanzini i det væsentlige har nedlagt påstand om udsættelse af de afgørelser, hvorved Frontex afslog at forlænge hans kontrakt som midlertidig ansat.

Udfald: Sagsøgerens begæring om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge. Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Sammendrag

*1. Særlige rettergangsformer — betingelser for antagelse til realitetsbehandling — realitetspåkendelse af hovedsagen — uden betydning — grænser
(Art. 278 TEUF; personalerettens procesreglement, art. 102, stk. 2)*

*2. Særlige rettergangsformer — udsættelse af gennemførelsen — foreløbige forholdsregler — betingelser — »fumus boni juris« — uopsættelighed — kumulativ karakter — afvejning af samtlige interesser i sagen — rækkefølge for undersøgelse og metode til efterprøvelse — skønsbeføjelse for dommeren i sager om foreløbige forholdsregler — foranstaltningens midlertidige karakter
(Art. 278 TEUF og 279 TEUF; personalerettens procesreglement, art. 102)*

1. Spørgsmålet om, hvorvidt hovedsagen kan antages til realitetsbehandling, skal principielt ikke behandles under en sag om foreløbige forholdsregler, men skal først behandles i forbindelse med nævnte hovedsag, medmindre det umiddelbart forekommer åbenbart, at denne bør afvises. Såfremt der blev truffet afgørelse om formaliteten allerede under sagen om de foreløbige forholdsregler, når en realitetsbehandling ikke er helt udelukket fra en umiddelbar betragtning, ville det nemlig reelt foregribe Rettens afgørelse vedrørende hovedsagen.

I øvrigt gælder, at selv om det i svarskriftet ikke er blevet gjort gældende, at hovedsagen åbenbart må afvises, er det ikke udelukket, at Unionens retsinstanser tager stilling til dette punkt, for så vidt som det forhold, at et søgsmål med påstand om domstolsprøvelse af en retsakt ikke kan antages til realitetsbehandling, udgør en ufravigelig procesforudsætning, som kan, og endog skal, efterprøves ex officio af Unionens retsinstanser.

(jf. præmis 17 og 18)

Henvisning til:

Retten i Første Instans: 4. februar 1999, sag T-196/98 R, Peña Abizanda m.fl. mod Kommissionen, præmis 10 og den deri nævnte retspraksis

Personaleretten: 14. december 2006, sag F-120/06 R, Dálnoky mod Kommissionen, præmis 41

2. Betingelserne om uopsættelighed og om, at begæringen umiddelbart forekommer berettiget (*fumus boni juris*), er kumulative, således at en begæring om foreløbige forholdsregler ikke kan tages til følge, når en af disse ikke er opfyldt. Unionens retsinstanser foretager ligeledes i givet fald en afvejning af de foreliggende interesser.

I forbindelse med denne samlede vurdering råder den ret, der behandler sagen om de foreløbige forholdsregler, over et vidt skøn og kan frit under hensyn til sagens særegenheder afgøre, hvorledes disse forskellige betingelser skal efterprøves samt rækkefølgen for denne undersøgelse, når ingen EU-retlig bestemmelse pålægger den at anvende et forud fastsat skema for vurderingen af nødvendigheden af at træffe foreløbige forholdsregler.

Når det i en sag om foreløbige forholdsregler gøres gældende for Retten, at der er en risiko for, at den, der har fremsat begæringen, lider alvorlig og uoprettelig skade, skal Retten ved interesseafvejningen navnlig undersøge, om en eventuel annulation af den omtvistede beslutning vil gøre det muligt at ændre den situation, som ville foreligge ved dens øjeblikkelige gennemførelse, og omvendt, om udsættelse af beslutningens gennemførelse kan hindre, at beslutningen senere får fuld virkning, såfremt sagsøgeren ikke får medhold i hovedsagen.

Hvad angår konsekvenserne af en udsættelse af gennemførelsen af afslaget på at forlænge en ansats kontrakt vil den blotte udsættelse af nævnte afslag ikke ændre den pågældendes situation, eftersom udsættelsen ikke i sig selv kan give ham nogen ret til at få forlænget sin kontrakt eller endog gøre det muligt at foretage en fornyet undersøgelse af hans situation. En sådan udsættelse vil derfor, som sådan, være virkningsløs og derfor uden interesse.

(jf. præmis 41, 42, 50 og 51)

Henvisning til:

Domstolen: 31. juli 1989, sag 206/89 R, S. mod Kommissionen, præmis 14 og 15

Retten i Første Instans: 10. september 1999, sag T-173/99 R, Elkaïm og Mazuel mod Kommissionen, præmis 18; 9. august 2001, sag T-120/01 R, De Nicola mod EIB, præmis 12; 30. april 2008, sag T-65/08 R, Spanien mod Kommissionen, præmis 82 og den deri nævnte retspraksis

Personaleretten: 31. maj 2006, sag F-38/06 R, Bianchi mod ETF, præmis 20